

играятъ. Сжщо има и други много хиляди, които въ врѣме на война каратъ хранитѣ за войската, сжщо и които сѣкатъ дърва и ги возятъ. И всичкитѣ не плащатъ данѣкъ. И той (султанътъ) ги има неброено число, които нищо не даватъ, а само чакатъ да имъ дойде реда за работа“.

На друго мѣсто:

„Въ априлий мѣсецъ дохождатъ тука (въ Цариградъ) едни слѣдъ други нѣколко хиляди Българи, за да женатъ, въ течение на четире мѣсеца, ечимикъ за конетѣ на царя и на нашитѣ, за да гледатъ тия коне на пасбище, за да косятъ сѣно и да вършатъ други такива работи“.

Наредбата на войниклъка сжществувала около 3 вѣка, слѣдъ което войницитѣ изгубили голѣма частъ отъ своитѣ права; нъ при все това, по старъ навикъ, отиването въ Цариградъ се продължавало почти до освобождението. Тѣй, всѣка година се събирали въ Копривщица, въ Панагюрище и въ разни други войнишки села по нѣколко стотинъ мързеливци и нехрани-майковци, които се записвали за войници и отивали да пасатъ султанскитѣ коне въ Цариградъ, дѣто влизали съ гайди и кавали, а единъ отъ тѣхъ, съ лисича опашка на глава и съ червенъ байракъ въ ржка, подскачалъ прѣдъ другитѣ и събиралъ пари отъ любопитнитѣ зрители.

Втори видъ полусвободни хора сж били Дервенджиитѣ. Тѣ плащали половинъ данѣкъ и били освобождени отъ всѣкакви други даждия и ангарии. Имало е обаче и такива дервенджии, както напр. жителитѣ на Вѣтрень и Ва-